

אליהים וגומר), כי יודע אליה"ם כי ביום אכלכם מפניו ונפקחו עיניכם והייתם באלהי"ם יודע טוב ורע, כדי שלא תהיו בדמונו, ו עבר על לא תנאף שהטיל זיהמה בחיה, ו עבר על לא תרצה שהרց את אדים ואת תהה, שכך דבריו של הוצר הרע - מפתה בני אדים, ואחר כך עולה ומלאין עלי, ונוטל רשות ויורד ונוטל הנשמה.

תקון ששים

בראשית זו בריית, שנאמר בה עצ המים, והרי פרשוה, ובהפיקת הביר, שגורם שבר לאדם הראשון, וזה עצ הדעת טוב ורע, טוב הוא האילן, אותו שפטותם ופראה האשכה כי טוב העץ למאכל וכי מהו הוא לעיניים, ופריו רע, כפי המראה שללה כך היה (זהו) גראה לה מבחוץ, כמו שפה, מללים יפות מבחן ולב מלוא בטנופים מבפנים, וזה לא קיתה יודעת שפטם הטעיה בפנים הפרי. זהו שפטותם ותקח מ"פרי ותأكل ותתן גם לאישה וגומר, hari פרי האילן, שם מנית (מכבניהם, גרט לה שאכלו).

ויש קליפות של הפרי שהן תהו ובהו וחשך ותהום, שהקליפות כללו הן רע, המכ מכבנים טוב, עצ המים, קליפותיו יפות והמכ שלו יפה, וזה ענפו נאה ופרקיו רב, ויש אילן שללו רע, המכ ו הקליפה כלם מרימים, ומן מים שליהם מרימים, זהו שפטותם ויבאו מורתה ולא יכולו לשות מים מפירה כי מרימים הם וגומר, וירהוריו יהו"ה עצ וגומר, וכו' וימתקו המים, עצ מתוק שמןנו יוצאים ענפיהם ושרשים, שאמר בהם ומתוקים מדבר ונטפת צופים, ומשום זה יש עצ שענפיו מתוקים ועצ שענפיו מרימים, ויש

בי אמר אלה"ם וגומר) כי יודע אלהי"ם כי ביום אכלכם מפניו ונפקחו עיניכם והייתם באלהי"ם יודע טוב ורע (בראשית ג). בגין דלא תהוו בדיקנית, ו עבר על לא תנאף, שהטיל זיהמה בחיה, ו עבר על לא תרצה, הקטל לאדם ולchanah, דהכי ארחה דיאצרא ביישא מפתיע לבני נשא, ולבתר סליק ואלשין לייה, ונטיל רשׁוּ ונהית ונטיל בשמה.

תקונא שתין

בראשית דא בריית, דאטמר ביה עצ המים, והא איקמו, ובהפקא תב"ר, שגורם תבירות לאדם הראשון, ודא עצ הדעת טוב ורע, טוב והוא אילנא, ההוא דכתיב (בראשית ג) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאורה הוא לעיניים, וアイבא דיליה רע, כפומ חמוץ דיליה הכי הוה (נ"א איחו) אתחזיא לה מלבר, בגונא דפומה מלין שפירין מלבר, ולבא מליה טנופין מלגאו, ודא לא הות ידע דסם המות הוה מלגאו דאיבא, הדא הוא דכתיב ותקח מ"פרי ותأكل, ותתן גם לאישה וגומר (שם). hari איבא דילנא דתמן מערת (מלגאו גרט לה דأكلה). ואות קלייפין דאיבא דאיינון תהו ובהו וחשך ותחים, דקליפין אילן איינון רע, מוחא מלגאו טוב, אילנא דחמי קלייפין דיליה שפירין ומוחא דיליה שפיר, ודא איינו עפיה שפיר וانبאה שגיא (דניאל ד ט). ואות אילנא דכוליה ביש, מוחא וקליפה כלחו מרידן, ומין דלהוז מרידן, הדא הוא דכתיב (שמות טו כט) ויבאו מרתה ולא יכולו לשות מים מפירה כי מרימים הם וגומר, ויביה וימתקו המים, עצ מתוק דמניה נפקין ענפין ושרשין, דאטמר בהוז (תהלים יט יא) ומתקים

מים מתחוקים וממים מרימים, שזה
לעטפת זה עשה הקדוש ברוך
הוא, ויש שהיא חציו מתחוק
וחציו מר, וזה עז הדעת טוב
ורע, כמו שההפסר הקערב
בעפרה, ויש עז שקלפותיו רעים
מבחוץ והם מתחוק מבפנים. אך
המץא אנשים רע ברכבי פיו ובפני
מושיא רעבוח(ז) וטוב בלבו מבפנים,
ויש מפיו טוב ולבבו רע, זה עז
הדעת טוב ורע, אכן מקנן נחש
רמאן.

כך הוא אדם שמתמצא אותו גופו
יפה, וסימני בלם יפים במדה,
ונשנתו נפש רשות מבפנים,
ותמצא אנשים גופו רע בכל סימני
ונשנתו מבפנים יפה, זה צדק
ורע לו, אבל מי שהו הוא טוב
מבחוץ ורע מבפנים, הוא רשע
וטוב לו, כדי שלא יהיה לו חלק
בעולם הבא, טוב מבחוץ
ומבחנים - צדק וטוב לו, רע
מבחוץ ומבחנים - רשע ורע לו,
והרי פרשורה.

טוב מבפנים ולובשו רע, זה עני
ורוכב על חמור, רע מבפנים
ולובשו יפה מבחוץ, על זה נאמר
ראיתי עבדים על סוטים, והפלל
נוסף במעשי האדם מי שהוא
մבחוץ, ולא לחנם בארו
הראשונים לא המדרש עקר אלא
המעשה הוא העקר, שהשווים
מספelim בגוף שהוא הלבוש,
זהו שברוב עוד ובשר תליבשני,
והצדיקים במעשים טובים.

וזוד וירוחו יהו"ה עז, זה המטה
של משה, שהיה מתהפק מטה
לנחש ומגש למטה, כמו להט
החרב המתהפקת, וזה מטרויין,
שבו היה משפטם מש מה רבנן,
כמו שהעמוד האמצעי שהוא

יעוד (שמותטו כה) רירוחו יהו"ה עז, דא מטה דטהך מטה
לנחש ומגש למטה, כגון להט החרב המתהפקת (בראשית ג כד), ודא

מדבש ונפת (דף צג ע"ב) צופים, ובגין דא אית
עיז דענפין דיליה מתיקון, ועיז דענפין דיליה
מרין, ואית מיין מתיקון ומיין מרין, דא
לקבל דא עבד קידשא בריך הוא, ואית דאייה
פלגו דיליה מתיקא ופלגו דיליה מריקא, ודא
עיז הדעת טוב ורע, כגונא דכספא מעורב
בעופרת, ואית אילנא דקליפין דיליה בישין
מלבר ומוחא מתיקא מלגאו, כי תשכח בר
בש ביש במליל פומו (נ"א ובפומו מפיק ביש
מלבר) וטב בלביה מלגאו, ואית מפומו טב
ולביה ביש, hei aiyo עז הדעת טוב ורע,
הכא מקנן נחש רמאן.

חייב aiyo בר נש דתשכח לי גופה שפיר,
ויסימני דיליה כלחו שפירן, ונשניתה
נפש חיבא מלגאו, ותשכח בר נש גופה ביש
בכל סימני דיליה, ונשניתה מלגאו שפירא,
דא aiyo צדק ורע לו, אבל מאן דאייה טב
מלבר ורע מלגאו, aiyo רשע וטוב לו, בגין
دلלא יהא ליה חולקא בעלמא דאתה, טוב
מלבר ומילגאו צדק וטוב לו, ביש מלגאו
ומלבר רשע ורע לו, והא אויקמוך.

טב מלגאו ולבושא דיליה ביש, דא aiyo
עני ורוכב על חמור (זכריה ט ט). רע מלגאו
ולבושא דיליה שפיר מלבר, על hei
אטמר (קהלת ז) ראיתי עבדים על סוטים, וככלא
אשרטמו רע בעובדי דבר נש, מאן דאייה
מלגאו, ולאו למגנא אויקמו קדמאות לא
המדרש הוא העקר אלא המעשה הוא העקר,
דשטיין מסתכלין בגופה דאייה לבושא, הדא
הוא דכתיב (איוב י א) עוז ובשר תליבשני,
וצדיקיא בעובדי טבין.

לנחש ומגש למטה, כגון להט החרב המתהפקת (בראשית ג כד), ודא